

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

יב.

עין משפט
נר מצוה

(א) [ועל ג.ג.] (ג) ומספתא
פ"ב ה"ב, א גיטין סד.
עירובין לא: ו טויר יב.
ד) לקמן ק"ב. שבת ד.
(פסמי קיד) עירובין לו.
ה) ז"מ כד: ומספתא
פ"ב ה"ב, ו) [קדושין
מא:]. ו) [בבבבב יח,
ה) כס"ט טקף: הא,
ט) ויעין מוס' לקמן פו:
בסוף ד"ה סמוך]. ו) [וע"ע
מוס' בבבבבב כ. ד"ה ופי
בע"ע חמת:]

ג'יוון הש"ס

רש"י ד"ה פסח וכו' אלא
ודאי חלמי' עיין לקמן
דף ג ע"ב בש"י ד"ה מא
וע"ע:

הנהגות הב"ח

(א) גמ' ח"ג איש כח"ל
ומתיב דלמא מתק:
(ב) רש"י ד"ה פסח וכו'
מסתי הוא דמכתי:

מוסף רש"י

לכי חיובל עלה כורא
דמלחא. צבדיותא אכדי
ליה, כשמודו לי כור של
מלא אומר לך טעמו של
דבר (שבת ד. ובע"ז ערובין
לו. וקטן ק"ב). לישאל
אחינאי לנשאל עליה
כור של מלא לא מיל
להוסיף לו (שבת סס).
שמצאן באשפה. שדך
בילה להלכה באשפה
(ב"מ כד.).

שיטה מקובצת

א) לימא רוב מצויין
אצל שחיטה. י"ב ע"י
תוס' בכורות דף כ ע"ב:
ב) הלכה למשה מסיני
הוא הא: א) והיא
דאתרימ' (א) איתפקא
ריאה: ז) מומחין הן שאם
לא היה וכו'. י"ב בקצת
ס"י תיב (רוב מצויין)
כומדום רוב השוחטים
מומחה הם שאם לא היה
מומחה לא היה שוחט:
ט) והלך בעל הבית. (עוד)
י"ב בכל הספרי די נמצא
והלך אח"כ בעל הבית
ומצאו שחוט ולא ידע מי
שחטו אם שלוחו אם אחר:
דשחט חד סימן קמיה
שפיר והלך לו הוראה
וגמר זה שחיטתו והלך
וכו': ז) חזקת שליח וכו'.
י"ב בקצת ס"י עושה
שליחותו כל השלוחין
מומחין בכך דלחא
שנצטרו בשליחותן ודאי
עושים שליחותן: ז) ומאי
נראין דברי פלוני ולא דברי
פלוני והלא: ח) מבשר
תאוו לא פריך. י"ב ע"י
תוס' בכורות דף כ ע"ב:

(א) נראה דל"ל דלימא חת"י.

פסח. דאמר רחמנא (שמות יג) ואכלו את הצמר ושלמים דאמר רחמנא (שם כט) ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכפרה תלויה אף בצאילה מאי איכא למימר אלא ודאי איכיל דסמיך ארובא היכא דלא אפשר ואפי' הכי פליג בקטן וקטנה משום דאפשר. לדידן נמי היכי

יפליג מיינה *אלא ודאי הלכה למשה מסיני * (ט) הא דסמיכין ארובא אפי' היכא דאפשר אי נמי אחרי דבס להטות (שם ט) משמע בין רובא דאיתיה קמן בין רובא דליתיה קמן דמאי שנא האי מהאי והאח מלתא סמיכין ולא צדקין כל י"ח טרפות. ונקובת הריאה משום דשכיח בה ריעותא צדקין והיכא דאיתרמי *דאפירשה ריאה ולא צדק מתאכלא דסמיכין אהא וחדב הונא דאמר (ע"ל דף טו). נשחטה בחזקת היתר עומדת ואין מפרסקין לדבר: **אי דידע דגמיר.** שמכיר בו שמלומד בהלכות שחיטה: **ידע דלא גמיר.** שמכיר בו שאין יודע הלכות שחיטה: **פשיטא.** דראה מותר דלא לא שיה ולא דרס ולא ראה אסור שמנא שיה או דרס: **דלא ידע אי גמיר אי לא גמיר.** ואשמועינן דלא סמיכין אסתמא עד שיהא מכיר בו שידע: **ז' מומחין סן.** שחס לא היה מומחה לא היה שוחט: **רוב מצויין אצל שחיטה.** כלומר רוב השוחטין: **ז' אהלך.** בעל הבית: **ומלא פרוס.** ולא ידע מי תרמו: **חוקה שליח ונושה שליחותו.** כל השלוחין עושין שליחותן וממחין להו **בין מלחך שנתרנו צבדיותא: ואם אין עושה שליחותו אפילו שחיטה נמי לא.** דשנא לא שחטו משום אלא אחר שאינו צקי בהלכות שחיטה: **למי חיובל עלה כורא.** כשמודו לך לי כור של מלא בשכר שאומר לך וצבדיותא בעלמא הוא: **אין חוקה כו'.** אלא ספק עושה ספק אינו עושה: **אי נמי שמע איניש וכו'.** אפילו שמע איש אחר: **תורס שלא מדעת אינה פרוסה.** דשליחות דתרומה מנס איהא אחרבי (א) [גיטין דף עג. ב.] אהס גס אהס' לרבות שוחטס ומינה מה אהס לדעתס אף שוחטס לדעתס: דרך צבול להשליך לאשפה: מדקאמר רבי נראין דברי ר' יהודה צאשפה מכלל דפליג רבי חנינא אפילו צאשפה ומדקאמר דברי ר' חנינא צבית מכלל דפליג ר' יהודה אפילו צבית: **דגולי עולמא לא פליגי דשרי.** דרוב מצויין אצל שחיטה מומחין הם: **דאסור.** דכיון דהשליכס שס ודאי נתנבלה צבדיותא צבדייה או צדקס: **אין אדם עשוי להטיל נבלתו צאשפה צבצית.** משום דמסרס ואיכא ריח רע: **והא אמרס דגולי עולמא וכו'.** רע: ומאי נראין דברי פלוני ז' או דברי פלוני והלא שניהס שוין צה: **אלא פשיטא.** צאשפה דקתני היינו אשפה צבצית דפליגי צה ואשמועינן דכרבי יהודה צבירא ליה: **הא אמרס לגולי עולמא שרי.** ומאי נראין דברי רבי חנינא דשממע אצל דברי ר' יהודה און נראין) ר' יהודה נמי שרי צה: **אלא פשיטא.** מאי צית צאשפה צבצית וצה פליגי ואשמועינן רבי דכרבי חנינא צבירא ליה: **קשיא דרבי אדרבי.** דכרבי צאשפה צבצית וכו' כן קשיא דרבי אדרבי: **הכי**

ונפקא מינה להיכי שראינו שהיה לה חלב קודם לידה דההיא לא מפטרינן מטעם חלב ואפשר דאף רש"י סבר דחלב פטור והשתא אחי שפיר דאשכחן רש"י דלא חייש למיעוטא בריש כל הללמיס (ע"ז דף מ:) דלא גזר שאר מקומות אטו אותו מקום כדגזר ר"מ התם ורבי יוחנן נמי אכל לעיל (דף ה:) משחיטת כותי ולא גזר צבו כדגזר ר"מ ובעשרה יוחסין (קידושין דף פ.) גזי שני דברים שאין בהן דעת לישאל ועשאן הכתוב כו' משמע נמי דרבי יוחנן כרננן דר"מ ס"ל והא דר"י יוחנן צסוף אין מעמידין (ע"ז דף לג.) למעוטי מוריסי וגבינות צית אונייקי וסתמא כר"מ התם הוי סתם ואח"כ מתלוקת צריש כל הללמיס (שם מ:) והא דאמר רש"י כל ששה שלשים יוס צאדס אינו נפל הא לא שיה ספק הוי אפילו נפל מן הגג או אכלו ארי צפרק ר' אליעזר דמילה (שם דף קלג.) וקיימא לן התם כותיהא אע"ג דרובן אינן נפלים וכן תוך שמנה ימים צבהמה אסרינן התם ולא אזלינן צתר רובא התם משום דלא יצא להקל צערו והצרכיה חליצה צמת תוך שלשים ולא רצו לסמוך על הרוב ולהמירה לשוק צלא חליצה שלא יאמרו העולם שפיהק ומת ויצא לדי לעז וקלקול ולכן גס לענין צבילות פטור שלא יצא להקל צערו ועוד דצלאו הכי יש להקל צבילות דק"ל (מ"ק דף קלג.) הלכה כדברי המיקל צאצל ואסרו כמו כן צבהמה דגזרו צבהמה אטו אדס דאי לא הא לא קיימא הא אי נמי אסור צבהמה אפי' צבירא שלא יצא להמירה צבולה שיהא קרוב לפיהק ומת: **פסח וקדשים מאי איכא צמימר.** ממשער תאוו לא פריך משום דנראה דמלאורייתא לא חייש רבי מאיר למיעוטא אלא מדרננטי ולהכי פריך הכי נמי שמחמיר שלא לאכול צשר כלל ואפילו מחמיר צשאר צשר פסח וקדשים אין יכול להסתמך ומדקדק כי היכי דלר"מ יש חילוק מדרננן בין אפשר ללא אפשר ה"ה לרננן: **אין שאמיר צשלוחו כו'.** מעיקרא מלא מלא מרנגולת שחווה צשוק דאיכא למימר צעליה שחווה וחדר אמר דאפי' אמר לשלוחו ומלאו השליח שהיא שחווה דהשתא שלא צרשות נשחטה אפי' חזקתא שחווה: **הכי נרסינן צעוסי און חזקה שליח כו'.** מפורש צפ' צכל מערבין (עירובין צב.) **הרי שאברו לו דריי.** ה"ה נגצו דמשום דחשיד אגנבה לא חשיד אגנבה לו צתוספתא קתני צבדיא נגנבה לו מרנגולת ומלאה כו': **הא פליגי באשפה שבבית.** הוא הדין דפליגי צשוק צלא אשפה כדמוכח צאלו מציאות (צ"מ דף כד.) גזי ר' חנינא שמנא גדי שחוט בין צבירא לציפורי: **מאן**

א [עושה"י ד' סימן א סעיף ג:]
פב ב ג מיי פ"ד מהלכות שחיטה הלכה ו סג עשין סג טושה"י ד' סימן א סעיף א וסעיף ד:
פג ד ה טושה"י שס סעיף ג:
פד ו ז מיי פ"ד מהלכות מנומות הלכה ו [עושה"י ד' סימן אלא סעיף ל:]
פה ח מיי שס הלכה ג:
פו ט י כ מיי פ"ד מהלכות שחיטה הלכה ו ועיין צ"מ שהלכין סג עשין סג טושה"י ד' ס"א סעיף ד:
פז י א מיי פ"ד מהלכות שחיטה הלכה ו ועיין צ"מ שהלכין סג עשין סג טושה"י ד' ס"א סעיף ד:

רבינו גרשום

(אלא תוע) [דילמא] היכא דאפשר למבדיקה אפשר והיכא דלא אפשר לא אמרינן במקום נקב קא שחט: וכו' תימא (א) בפסח וקדשים רובא אזלינן מאי וכו' אלא היכא דאפשר וכו' אלא רובא אזלינן בהר רובא היכא דאפשר (למבדיקה) היכא דאפשר אפשר ולעולם לא אזלינן בהר רובא היכא דאפשר (למבדיקה) אמר ליה לחוקתו שחוט כלומר דאמרינן לשלוחו שחט או ישראל אחר מומחה שחט רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן הכא נמי (בשחיטה) [בבא אהר שחט נימא] דרוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן ולמה ליה לראות מתחלה ועד סוף: לעולם [דידע דלא גמיר וכגון וכו'] שמא שיה ושמא דרס ומשום הכי צריך לראות מתחלה ועד סוף: אמר לו אין חזקתו תרומ כלומר אפי' שמצא תרומ צריך לתרומ פנס אחרת כדבטינן לפרושי לקמן לעולם אין חזקה שליח וכו' אבל בשחיטה אי נמי איניש וכו' אבל בתרומה ותרומת גס אהס. ר' יהודה [ס"ל] אסור [ולא אמרינן] דרוב מצויין אצל שחיטה וכו' ור' חנינא בנו של ר' יוסי הגלילי סבר דרוב מומחין הן כו': אמר רבי נראין דברי רבי יהודה שמצאו וכו' (ודמר סבר רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן). לעולם דבי"ע רוב מצויין אצל שחיטה מומחין באשפה שבשוק כולי עלמא לא פליגי דאסור דודאי נתבלו בשחיטה (גמ' [והשתתטן] [ששחטן] השליך

(א) נראה דל"ל וכו' תימא חת"י דלא איכיל בשלל פסח וקדשים מאי וכו' (ב) נראה דל"ל אלא אמרינן רוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן לומר דאמרינן וכו'.

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

(א) עינין מוס' לעיל ב' ד"ה שמאל' (ג) לקמן לא. (א) כלים פ"ז מט"ו, (ד) פ"ה צדמתו (ה'טו), (ה) ועינין מוס' גיטין כב: ד"ה ואלו תוס' יבמות קד: ד"ה ואלו תוס' (ו) (סוף פסרה יב אבימיל מן חב"א מנקב רובי), (ז) ג"ל ב"ש דף מו'.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דמן חב"א כתי. י"ב ע"ל דף ל"א: (ב) תוס' ד"ה מן וכו' וי"ל דגדול: (א) ד"ה קטן וכו' בסוף פ' ב"ש לעם חולין כ"ל וימת אומרים נמקם:

לענין רש"י

גלאנין גלג'טן. בלוט.

מוסף רש"י

אלא שמא יקלקלו. לשון עמד. לאשמועינן שאין מוסרין להן חולין לכתמיהה ואפילו לחריס רואין אותם דמועדים הן לקלקל תמיד (עו"ב). ועירא דמן חב"א. צעיר השיבה, ולי נאלה לשועל ועירא היה נקרא דמן חב"א. שמעני השיבה (לקמן לא.). הוא תני לה. שנה המשנה מרבנן. והוא אמר לה. מדעמו שהלכה כר' נתן (סו).

כאן תנא דלא בעינן בוונה להשיבה. תימה דמשמע הכא דחרש שוטה וקטן לאו בני כוונה נינהו אפילו לחריס עומדים על גבן ובסוף פ"ב דגיטין (דף כב): תנן הכל כשרים לכחוד את הגט אפי' חרש שוטה וקטן ופריך בגמרא והלא לאו בני דעה נינהו ומשני שגדול עומד ע"ג אלמא בני כוונה לשמה נינהו כשגדול עומד ע"ג וי"ל (ב) בגדול עומד ע"ג היינו שמלמדין אותם ומוהירין אותם לעשות לשמה אבל הכל לחריס רואים אותם צעלמא קאמר אע"ג דכריש פירקין (לעיל דף ג). קרי לחריס רואין אותו גדול עומד על גביו וא"ת דכפ' מנות חליצה (יבמות קד): אמר החרש שנמלך והשרשת שחללה והחוללת מן הקטן וחרישת משום דלאו בני קרייה נינהו וקטן משום דלאש כתיב צפרטה והשתא מיפוק ליה דבעינן כוונה כדאמרין התם (דף קו). דחליצה פסולה עד שיכוונה שניהם וי"ל דחליצה צדית דין הוה כגדול עומד על גביו שמוהירין אותו לעשות לשמה ומיהו קשה מדתניא בתוספתא' דשוטה לאו צד חליצה הוה ואי חשיבי צ"ד כמו גדול עומד על גביו אפילו שוטה נמי כמו גבי גט וי"ל דלגבי גט מהני דבגט מוכחא מילתא טפי דעביד לשמה וכשמיניין לכחוד שמו ושמה דמן חב"א. שם מקום כדאמרין צבראשית וכה' אבימי חב"א

מנקב רש"י הוה: זרקב סבין לנעוצה פבולת. הא חשיבי מתכוין לחתיכה כדמוכח לקמן פ"ב (דף לז). גבי נפלה סבין ושחטה ונקט לרבותא דרבנן דאע"ג דמתכוין לחתיכה פסלי עד שיתכוין לחתיכה סימנין אבל רבי נתן מכשיר אפילו לא מתכוין לחתיכה כגון הפיל את הסבין ושחט כדמוכח לקמן פ"ב (סו): **קאמן יש לו מחשבה או אין לו מחשבה.** פירש בקונטרס כגון שחיתת קדשים דליף כריש זבחים (דף ז). דבעיא לשמה ושחט קטן עולה לשמה מי הוי כוונה אל לאו וא"ת הא התם משמע דסתמא קטני כשר משום דזבחים סתמא לשמן קיימי ואינו פוסל עד שיכוין שלא לשמן ויש לומר דסתמא דקטן גרע דלין לו דעת להביין שהם קדשים וסבר שהם חולין והוה ליה מתעסק ופסול כדאמרין זבחים בסוף פרק ז' (דף מו) ב"ש (א) אומרים) לשם חולין כשרה משום חולין פסולה ואפילו אומר הקטן יודע אני שהם קדשים ולשמן אני מתכוין מצביעין לא אם כוונתי כוונה ודילמא לא מהניא אם אין מעשיו מוכיחין: **ורביעין** ל"ה מעשה. כל הסוגיא פירש בקונטרס דמעשה עם הדבור חשיב מעשה ומחשבה גרידא היינו דבור בלא מעשה ומחשבתו ניכרת מתוך מעשיו היינו מעשה בלא דבור ולין לשון הש"ס משמע כדכריש דיש להם מעשה משמע מעשה גרידא אף כי היכי דקתני יש להם מעשה דהיינו מעשה עם המחשבה ואין להן מחשבה דהיינו מעשה גרידא ועוד דלמה ליה למינקט כי קא מיציעיל ליה מחשבתו ניכרת מתוך מעשיו כגון דקיימא עולה כו' ה"ל למימר כגון אלון ורמון שחקקום סתם ולא פירשו למוד דהם עפר ולכך מאזינים ומיהו לפי המסקנא דבעי מדאורייתא יחא הא דנקט דקיימא עולה כו' ועוד הא דקתני העלום חרש שוטה וקטן אע"פ שנתכוונו לכך אינן בני יותן והלא יש מעשה ודבור ובקונטרס דחך לפרש אע"פ שנתכוונו לכך אחר העלאה ואין משמע כן אלא משמע אפילו נתכוונו בשעת העלאה קאמר ועוד אפילו העלום סתם ולא פירשו מפני הכנימה ליהוי בני יותן לר' יוחנן דאמר מחשבה ניכרת מתוך מעשה מועלת דהיינו מעשה בלא דבור ומיהו שמא אותו מעשה גרע יותר מדאי דשמא מפני הכנימה העלום ועוד קשה מדקאמר או דלמא מקום הוא דלא איתרמי ליה משמע דאי לאו משום דאית לן למיתלי דהכי לא הוה קא מיציעיל לן אע"פ שהוא מעשה בלא דיבור ונראה לפרש דאיתרמי לא מועלת ולא מורדת אלא מעשה גמור כגון היהיא דאלון ורמון דפשיטא דהם חוקקים לצורך בית קידול ולמוד עפר ולכך מאזינים דנקט אורחא דמילתא נקט וה"ה לשום צורך אחר וכיון דלין חוקקים אלא כדי לקבל חשיב מעשה גמור אע"פ שלא פירש ומעשה גרוע כמו היהיא דהעלום חרש שוטה וקטן אינו מועיל אידבור דקתני אע"פ שנתכוונו לכך אינם בני יותן אבל מחשבתו ניכרת מתוך מעשיו היינו שמוכיח קתם כגון עולה דקיימא דדרום ואחיייה צלפון ושחטה קמיציעיל ליה אי חשיב מעשה שכן נראה יותר שלכך נתכוין ומהני אע"פ שלא פירש או דילמא לאו מעשה גמור הוא שאני יכול לתלות משום דמקום הוא דלא איתרמי ליה ואפילו פירש לא מהני כי היהיא דהעלום ופשיט מההיא דקא"ר יוחנן אס היפך בהן הרי הן בני יותן אע"פ שגם הם יש לתלות קתם מפני הכנימה וכדי שילא לזד השיא אלא שיותר ראוי לתלות מפני הטל מלד אחד מהפך לזד אחר אבל העלאת קטן סתם לא הוי בני יותן ואפילו העלאת גדול סתם שמא לא היתה מועלת ואין לקדק מפני הכנימה אינן בני יותן הא סתמא הרי הוא בני יותן דאדרבה דייק מסיפא דקתני אס נתכוונו לכך הרי הם בני יותן הא סתמא אינן בני יותן ומיהו אס בשעת הטל העלום המינוקות משמע צירושלמי שהן בני יותן דכריש מסכת תרומות מיימתי הך משנה ומפרש ואיחזי מעשה שלהן אמר רב הונא דתפוש בהן בטל ושמה האי תפוש בהן בטל היינו היפך בהן דקא"ר יוחנן הכא אי נמי כשהטל יורד מעלה אותן וכשהטל פוסק מורידן וצירושלמי גבי חמשה לא יתרומו ואם תרמו אין תרומתם תרומה חרש

הכי קאמר נראין דברי רבי יהודה לרבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי באשפה שבשוק שאף רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי לא נחלק עליו אלא באשפה שבבית אבל באשפה שבשוק מודי ליה ונראין כו': חוץ מחרש שוטה וקטן שמא יקלקלו את שחיטתן: שמא קלקלו לא קתני אלא שמא יקלקלו אמר רבא יזאת אומרת ב' אין מוסרין להן חולין לכתחלה: וכולן ששחטו ואחרים רואים אותם שחיטתן כשרה: מאן תנא ידלא בעינן בוונה להשיבה אמר רבא רבי נתן היא דתני אושעיא זעירא דמן חב"א וזק סבין לנעוצה בכותל והלכה ושחטה כדרכה רבי נתן מכשיר וחכמים פוסלין הוא תני לה והוא אמר לה הלכה כרבי נתן והא בעינן מולך ומביא דשהלכה ובאה כדרכה: א"ר חייא בר אבא בעי רבי יוחנן קמן יש לו מחשבה או אין לו מחשבה א"ל רבי אמי ותיבעי ליה מעשה מ"ש מעשה דלא קא מבעיא ליה דתנן יש להן מעשה מחשבה ב' דתנן והאלון והרמון והאגוז שחקקום תינוקות למוד בהן עפר או שהתקינות לכך מאזינים שבמאין מפני שיש להן מעשה ואין

כמלא נזאר דסגי ליה בהליכתו לחודא דלקמן (דף לז): אלא בכל דהו מהדר לאוקומי אפילו בחימל: קטן יש לו מחשבה או אין לו מחשבה. כגון שחיתת קדשים דליף כריש זבחים (דף ז). ושחט קטן עולה לשמה ומיהו לפי המסקנא דבעי מדאורייתא יחא הא דנקט דקיימא עולה כו' וה"ל למימר כגון אלון ורמון שחקקום סתם ולא פירשו למוד דהם עפר ולכך מאזינים ומיהו לפי המסקנא דבעי מדאורייתא יחא הא דנקט דקיימא עולה כו' ועוד הא דקתני העלום חרש שוטה וקטן אע"פ שנתכוונו לכך אינן בני יותן והלא יש מעשה ודבור ובקונטרס דחך לפרש אע"פ שנתכוונו לכך אחר העלאה ואין משמע כן אלא משמע אפילו נתכוונו בשעת העלאה קאמר ועוד אפילו העלום סתם ולא פירשו מפני הכנימה ליהוי בני יותן לר' יוחנן דאמר מחשבה ניכרת מתוך מעשה מועלת דהיינו מעשה בלא דבור ומיהו שמא אותו מעשה גרע יותר מדאי דשמא מפני הכנימה העלום ועוד קשה מדקאמר או דלמא מקום הוא דלא איתרמי ליה משמע דאי לאו משום דאית לן למיתלי דהכי לא הוה קא מיציעיל לן אע"פ שהוא מעשה בלא דיבור ונראה לפרש דאיתרמי לא מועלת ולא מורדת אלא מעשה גמור כגון היהיא דאלון ורמון דפשיטא דהם חוקקים לצורך בית קידול ולמוד עפר ולכך מאזינים דנקט אורחא דמילתא נקט וה"ה לשום צורך אחר וכיון דלין חוקקים אלא כדי לקבל חשיב מעשה גמור אע"פ שלא פירש ומעשה גרוע כמו היהיא דהעלום חרש שוטה וקטן אינו מועיל אידבור דקתני אע"פ שנתכוונו לכך אינם בני יותן אבל מחשבתו ניכרת מתוך מעשיו היינו שמוכיח קתם כגון עולה דקיימא דדרום ואחיייה צלפון ושחטה קמיציעיל ליה אי חשיב מעשה שכן נראה יותר שלכך נתכוין ומהני אע"פ שלא פירש או דילמא לאו מעשה גמור הוא שאני יכול לתלות משום דמקום הוא דלא איתרמי ליה ואפילו פירש לא מהני כי היהיא דהעלום ופשיט מההיא דקא"ר יוחנן אס היפך בהן הרי הן בני יותן אע"פ שגם הם יש לתלות קתם מפני הכנימה וכדי שילא לזד השיא אלא שיותר ראוי לתלות מפני הטל מלד אחד מהפך לזד אחר אבל העלאת קטן סתם לא הוי בני יותן ואפילו העלאת גדול סתם שמא לא היתה מועלת ואין לקדק מפני הכנימה אינן בני יותן הא סתמא הרי הוא בני יותן דאדרבה דייק מסיפא דקתני אס נתכוונו לכך הרי הם בני יותן ומיהו אס בשעת הטל העלום המינוקות משמע צירושלמי שהן בני יותן דכריש מסכת תרומות מיימתי הך משנה ומפרש ואיחזי מעשה שלהן אמר רב הונא דתפוש בהן בטל ושמה האי תפוש בהן בטל היינו היפך בהן דקא"ר יוחנן הכא אי נמי כשהטל יורד מעלה אותן וכשהטל פוסק מורידן וצירושלמי גבי חמשה לא יתרומו ואם תרמו אין תרומתם תרומה חרש

שיטה מקובצת

[א] תבעי ליה נמי אפי' יש עם המחשבה מעשה: [ב] כדביריה והוציאו האוכל דרך הנקב: [ג] טפי דעביד לשמה כשבביתן לכתוב: [ד] כדאמרין בבבא בתרא כ"ב ב"ש חטאת לשם חולין כ"ה: [ה] דהעלום חשיבו אינו מועיל אפילו אם דבור כדקתני: [ו] כדי שיצא לעד השני אלא שיתור. נ"ב י"א כדי שיצא מצד אחר:

רבינו גרשום

לשום נבלות באשפה אלא פשיטא באשפה שבבית יש מחלוקת שהו אסור והו מחיר: קשיא דרבי אדריבי (ר"ת התם) דמתחלה אמר נראין דברי ר' חנינא יהודה דאמר באשפה שבבית (וחכא) [ואח"כ] אמר נראין דברי ר' חנינא דמתיר באשפה כלומר דהכא משה והכא משה כלומר מנו להטות הכי קאמר נראין דברי ר' יהודה דאסר (אפי' ל' חנינא בנו של רבין יוסי הגלילי באשפה שבשוק וכו': שמא יקלקלו דמשמע להבא. זאת אומרת אין מוסרין להן חולין לכתחילה כלומר חבר שאוכל חולין בטהרה אין מוסר להן: וכולן ששחטו מן תנא דלא בעינן בוונה להשיבה. כלומר חשיבו ששחטו ואחרים רואין אותם שחיטתן כשרה אע"פ שאין מתכווין לשום שחיטה: ר' נתן כו'. (כלומר) שהלכה ובאה כדרכה. כלומר שנתכוון לענין הסבין בכותל ולא נעצה ותתלגלה לאחריה ועשיתה הולכה והבאה כדרכה: קטן יש לו מחשבה או אין לו מחשבה כלומר כל הכלים יורדין לידו טומאתן במחשבה ועשיו חישוב קטן לעשות כלי מחתיכה של עץ יורד לידו טומאה במחשבתו אי לא ותיבעי לך מעשה כלומר אם עשה קטן כלי אחד אם מקבל טומאה ואם לא גדול לא מביעא לך משום דלא צריך אלא לקטן קא מיביעא לך.

